

Is er nog leven na de VUT...

"Samen met mam naar de Macro, mijn oude hobby schilderen oppakken, eindelijk eens tijd om mijn tuin een goeie beurt te geven, kortom genieten, me vervelen is er niet bij".

Dit waren de gedachten van een vutter die 10 jaar geleden zijn WML job aan de wilgen hing en van de een op de andere dag zijn dagtaak zou gaan afstemmen op de inhoud van een leven zonder de techniek, zonder de stres en zonder collega's om je heen.

Maar bij de Macro ben je gauw uitgekeken, schilderen doe je ook niet de hele dag en de tuin is nooit mijn hobby geweest.

Na twee jaar slaat de leegte toe, het potentieel aan vrije tijd blijkt te groot te zijn. Je gaat op zoek naar mogelijkheden om weer iets te gaan doen.

Dan op een goeie dag wordt ik uitgenodigd om samen met een oud collega vrijwilligerswerk te gaan doen in Afrika.

Het gaat om een drinkwaterproject in Kameroen West Afrika, een installatie voor de watervoorziening van een aantal dorpen (8000 mensen).

Deze uitdaging neem ik aan.

Na dit avontuur heb ik de smaak goed te pakken en begin aan een nieuwe uitdaging namelijk meedenken over industriewater in Limburg. Weliswaar bij een andere aanbieder dan WML, maar ach, bloed kruipt ook waar het niet gaan kan.

Er schijnt namelijk behoefte te zijn om tijdens de ontwerpfase van een project een ervaren oor te laten meeluisteren, iemand die vanuit zijn ervaring, buiten het ontwerp van de computer om kan beoordelen of iets kan of niet kan.

Tot op de dag van vandaag voel ik mij als oude prettig tussen de jongeren. De discussie kan soms hoog oplopen.

Mijn commentaar is dan steevast: "Ik heb leren rekenen met de rekenschuif en weet op mijn gevoel waar de komma staat".

De moraal van dit verhaal: er is wel degelijk leven na de VUT, het is maar hoe je het invult.

Cor Geilen

